

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ioannis Malderi Episcopi Antverpiensis S. Th. quondam Louanij Professoris Tractatus De Sigillo Confessionis Sacramentalis

Malderen, Jan van

Antverpiæ

Capvt XVIII. Quid de illis dicendum quæ alios concernunt, & peccata non sunt, sed secreta; áne etiam ipsa sub Sigillum cadere censenda sint.

urn:nbn:de:hbz:466:1-41093

CAPVT XVIII.

Quid de illis dicendum quæ alios concernunt, & peccata non sunt, sed secreta; anne etiam ipsa sub Sigillum cadere censenda sint.

Quæ peccata non sunt, & alios concernunt, quomodo celanda à Confessario.

SI confitens, occasione suorum peccatorum, utpote tamquam circumstantias aut obiecta, aut quia pro sua ruditate, cum non pertineant, putat ea pertinere ad explanationem suorum peccatorum, aliqua talia secreta narret, existimant Doctores, talia etiam comprehendi Sigillo: si verò concomitanter solum in Confessione narrentur, tenetur Confessarius solum Secreto naturali, nisi forte propter scandalum, quando putarentur ad Confessionem pertinere, etiam aliquid admisceatur obligationis ipsius Sigilli. Consuli potest Suarez disp. 33. sect. 3.

Responsio continet tres partes. Primam probo, quia circumstantias comprehendi Sigillo, est communis sententia. Quod extendendum est ad alia quæcumque quæ à penitente dicuntur ad declarandum peccatum suum: sic enim demum securè etiam simplices peccata sua narrant.

Secunda pars probatur, quia illa non pertinent ad Confessionem, cum sine illis omnino

nino consistat integrâ, & hoc ipsum sciat pœnitens; qui etiam iis non vitur ad explicandum sua peccata, at fortè ex leuitatè ibi narrat, quo casu à Confessario reprehendi deberet, aut consilium aliquod circa illa petit, aut solamen, si ipsum affligant. Sufficit ergo seruare illa secreta naturali obligatione.

Tertia pars, quæ casum scandali excipit, est certissima; quia, vt diximus suprâ, hoc cederet in grauamen & odium Confessionis si reuelarentur: quod etiam benè obseruat Antoninus 3.p.t.17.c.19. §. 12.

Quare in casu scandali, ne quidem proposito edicto de excommunicatione non reuelantis per Episcopum, videretur talia debere reuelare, quamuis quidam tunc putet debere reuelare.

Ex dictis colligo, malè fecisse Confessarium, de quo Bañes 2.2. q. 33. art. 8. qui ex relatione quarumdâ facta in Confessione, catalogo facto mulierum lue venerea infectarum, Magistratui suggestit remedium esse adhibendum, ne per eiusmodi mulieres viri inficiantur: magno enim odio Confessionis istud fit, quando fortè isti catalogo inscriptæ falsò aliquæ deprehenduntur.

Hoc denique obseruo, eos qui secretò accepta in Confessione scientia tantùm ad licitos

citos

citios fines & licitò modo vti volunt (secundùm restrictiones positas suprà Cap. xiv.) non faciliè circa hanc materiam lapsuros: intentio enim proba faciliè eos continebit, ne peccent damnabili curiositate inquirendo & molestando confitentem super iis rebus quæ ad Confessionem legitimam necessaria non sunt. Qui enim peccant curiosè parerga ista inquirendo, ferè etiam solent sic comparata scientia abuti.

CAPVT XIX.

An rectè faciant Confessarij curiosius talia in Confessione inquirendo quæ ad peccata pœnitentis non pertinent, neque sub Sigillum cadunt, & an Pœnitentes teneantur de illis respondere.

Curiositas Confessarij re-prehenditur.

CERTVM est, tales Confessarios peccare profanatione quadam Sacramenti, & quia reddunt Sacramentum odiosum, retrahuntur enim homines offensi tali sacrilega curiositate à necessario isto remedio, & solent multùm scandalizari. Ad hæc, etiam si pœnitentes ipsi fortè non scandalizentur, alij tamen qui ita agi intelligunt, offenduntur: ideoque dicendum est, ne illis cooperentur, non tantùm posse, sed etiam teneri pœnitentes